

Revoluția sexuală și terorismul cultural

Despre revoluția sexuală ca instrument al Revoluției mondiale marxist-leniniste și instrument pentru distrugerea familiei tradiționale

Traducerea eseului „Rădăcinile istorice ale Corectitudinii Politice. Sau despre terorismul cultural” de Raymond V. Raehn

America este astăzi dominată de un sistem de credințe, atitudini și valori care au ajuns să fie cunoscute sub numele de „corectitudine politică”. **Corectitudinea politică încearcă să impună tuturor americanilor o uniformitate în gândire și comportament, fiind, prin urmare, totalitară în esență. Rădăcinile sale pornesc dintr-o versiune de marxism ce își propunea răsturnarea radicală a culturii tradiționale cu scopul de a provoca o revoluție socială.** Revoluția socială are o istorie lungă, avându-și originea, după cum se presupune, în *Republica* lui Platon. Însă Revoluția franceză din 1789 a fost cea care l-a inspirat pe Karl Marx în dezvoltarea teoriilor sale în secolul al XIX-lea.

În secolul XX, succesul Revoluției Bolșevice din Rusia anului 1917 a generat un val de optimism în rândul forțelor marxiste din Europa și America, acestea constatând că noua lume proletară a egalității se făurea, în sfârșit. Rusia, ca prima națiune comunistă din lume, avea să conducă forțele revoluționare spre victorie. Forțele revoluționare marxiste din Europa au profitat de această oportunitate. În perioada următoare încheierii Primului Război Mondial, au avut loc mai multe evenimente: revolta comunistă spartakistă din Berlin, condusă de Rosa Luxemburg; crearea unui Soviet în Bavaria condus de Kurt Eisner și a unei republici comuniste maghiare instaurate de Bela Kun în 1919. În acea vreme, exista temerea că întreaga Europă ar putea cădea sub dominația bolșevică. Îngrijorarea cu privire la o astfel de soartă potrivnică a fost amplificată de invadarea Poloniei de către Armata Roșie condusă de Troțki în 1919. Armata Roșie a fost însă învinsă de forțele poloneze în bătălia de la Vistula din 1920. Spartakiștii, Sovietul bavarez și guvernul lui Bela Kun nu au reușit să câștige susținere din partea muncitorilor din Europa și după scurt timp au fost înlăturate. Aceste evenimente i-au pus în dificultate pe revoluționarii marxiști din Europa. Potrivit teoriei economice marxiste, muncitorii oprimați urmau să fie beneficiarii unei revoluții sociale care îi va plasa în vârful structurilor puterii. Cu toate acestea, atunci când aceste oportunități revoluționare s-au ivit, muncitorii nu le-au dat curs. Revoluționarii marxiști nu au dat vina pe teorie pentru aceste eșecuri. Ei au dat vina pe muncitori.

Un grup de intelectuali marxști a găsit soluția pentru ieșirea din dificultate prin efectuarea unei analize care se concentra mai cu seamă asupra „suprastructurii” culturale a societății decât asupra substructurilor economice ca în teoria lui Marx. Marxistul italian Antonio Gramsci și marxistul ungar Georg Lukacs au contribuit în mod decisiv la crearea noului **marxism cultural**.

Antonio Gramsci a lucrat pentru Internaționala Comunistă între anii 1923 și 1924, la Moscova și Viena. Mai târziu, a fost înțemnițat de către Mussolini, timp în care și-a scris faimoasele „Caiete din închisoare”.

Gramsci se remarcă în rândul marxștilor prin teoria lui despre **hegemonia culturală ca mijloc al dominației de clasă**. În viziunea sa, un nou om comunist trebuia creat înainte ca vreo revoluție politică să fie posibilă. Aceasta a determinat o concentrare asupra eforturilor întreprinse de intelectuali în sferele educației și culturii. Gramsci a întrezărit un „lung marș” prin instituțiile sociale, incluzând guvernul, sistemul judecătoresc, armata, școala și mass-media. El a mai conchis că atâta timp cât au un suflet creștin, muncitorii nu vor răspunde apelurilor revoluționare.

Georg Lukacs a fost fiul unui bancher ungar bogat. Și-a început viața politică lucrând ca agent al Internaționalei Comuniste. Cartea sa, *Istorie și conștiință de clasă*, i-a adus recunoașterea ca al doilea teoretician marxist de frunte după Marx. Lukacs considera că, **pentru ca o nouă cultură marxistă să ia ființă, cultura existentă trebuia să fie desființată**. Acesta afirma: „Am văzut distrugerea revoluționară a societății ca reprezentând singura și unica soluție pentru contradicțiile culturale ale epocii” și „O asemenea răsturnare de proporții mondiale a valorilor nu poate avea loc fără anihilarea vechilor valori și crearea unora noi de către revoluționari.”

Devenind vicecomisar pentru cultură sub regimul bolșevic al lui Bela Kun, în Ungaria anilor 1919, Lukacs a lansat ceea ce avea să devină cunoscut sub numele de „**Terorism cultural**”. Ca parte a acestui terorism cultural, el a inițiat un program radical de **educație sexuală în școlile ungurești**. Copiii unguri erau instruiți în teme precum „jubirea liberă”, raporturile sexuale, natura „arhaică” a codurilor familiei burgheze, caracterul demodat al monogamiei și irelevanța religiei, care privează omul de toate plăcerile. Femeile erau, de asemenea, instigate la revoltă împotriva normelor sexuale ale vremii. Campania „Terorismului cultural” inițiată

de Lukacs a fost precursora a ceea ce „corectitudinea politică” va genera mai târziu în școlile americane.

În 1923, Lukacs și alți intelectuali marxști afiliați Partidului Comunist german au fondat **Institutul de Cercetări Sociale la Universitatea Frankfurt, din Germania**. Institutul, care a devenit cunoscut ca **Școala de la Frankfurt**, a fost plănuțit după Institutul Marx-Engels din Moscova. În 1933, când naziștii au venit la putere în Germania, membrii Școlii au luat calea exilului. Cei mai muți au plecat în America.

Membrii Școlii de la Frankfurt au condus numeroase studii despre credințele, atitudinile și valorile care, în viziunea lor, au determinat instaurarea național-socialismului în Germania.

Studiile Școlii de la Frankfurt au combinat analiza marxistă cu psihanaliza freudiană pentru a contesta bazele culturii occidentale, incluzând valori precum creștinismul, capitalismul, autoritatea, familia, patriarhalitatea, ierarhia, moralitatea, tradiția, înfrânarea sexuală, loialitatea, patriotismul, naționalismul, ereditatea, etnocentrismul, convenția și conservatorismul. Aceste abordări critice cunoscute, în general, sub denumirea de „teorie critică”, sunt reflectate în lucrări ale reprezentanților Școlii de la Frankfurt, precum: *Evadarea din libertate* și *Dogma lui Christ*, de Erich Fromm, *Psihologia de masă a fascismului*, de Wilhelm Reich și *Personalitatea autoritară*, de Theodor Adorno. *Personalitatea autoritară*, publicată în 1950, a avut o influență substanțială asupra psihologilor și sociologilor americani. Premisa de la care pornea cartea era că prezența în societate a creștinismului, a capitalismului și a familiei patriarhal-autoritare au creat un caracter predispus la prejudecată rasială și fascism.

Personalitatea autoritară a devenit un ghid de campanie națională împotriva oricărui gen de prejudecată și discriminare, bazat pe teoria că, dacă aceste tendințe malefice nu vor fi eradicate, un al doilea Holocaust ar putea lua ființă pe continentul american. Această campanie a furnizat, la rândul ei, o bază pentru **corectitudinea politică**.

Teoria critică a înglobat subteorii al căror țel era să desființeze fărămă cu fărămă elemente definiții ale culturii existente: teoria matriarhală, teoria androginității, a personalității, a autorității, a familiei, a sexualității, teoria rasială, teoria legală și teoria literară. Pusă în practică, **teoria critică urma să fie utilizată în scopul răsturnării ordinii sociale dominante și al declanșării revoluției sociale.** Pentru a atinge aceste obiectiv, **teoreticienii critici ai Școlii de la Frankfurt au înțeles că sistemul tradițional de credințe și structura socială existentă vor trebui anihilate și apoi înlocuite.**

Structura socială patriarhală va fi înlocuită cu modelul matriarhal; credința că bărbatul și femeia sunt diferiți și au în esență roluri distincte va fi înlocuită cu teoria androginiei; concepția că heterosexualitatea este normală va fi schimbată cu opinia că homosexualitatea este, în egală măsură, „normală”. Ca o stratagemă menită să conteste valoarea intrinsecă a bărbaților albi heterosexuali, teoreticienii critici au deschis calea antagonismelor rasiale și sexuale ale troțkiștilor. Leon Troțki credea că oamenii de culoare oprimați ar putea alcătui avangarda unei revoluții comuniste în America de Nord. El i-a acuzat pe muncitorii albi de prejudecăți față de muncitorii de culoare și i-a instruit să se solidarizeze cu cei din urmă în declanșarea revoluției. Ideile lui Troțki au fost adoptate de mulți studenți

inițiatori ai mișcării contraculturale din 1960, care au încercat să îi avanseze pe revoluționarii de culoare în poziții de conducere în cadrul mișcării. Studenții revoluționari au fost, de asemenea, influențați în mod hotărâtor de ideile lui Herbert Marcuse, un alt membru al Școlii de la Frankfurt.

Marcuse a profesat „**Marele Refuz**”, prin care erau negate toate conceptele occidentale de bază, pledând pentru „eliberarea sexuală” și pentru meritele revoluției feministe și a oamenilor de culoare. **Teza sa principală era aceea că studenții, oamenii de culoare din ghetouri, alienații, asocialii și Lumea a Treia puteau prelua rolul pe care îl avusesse proletariatul în revoluția comunistă.** În cartea sa, *Eseu despre eliberare*, Marcuse și-a afirmat țelurile ce vizau o **transvaluare radicală a valorilor, relaxarea tabuurilor, subversiunea culturală**, teoria critică, precum și **o revoltă la nivel lingvistic culminând cu o răsturnare metodică a sensului.**

Cât despre conflictul rasial, Marcuse a notat că bărbații albi sunt vinovați și că oamenii de culoare reprezintă cea mai naturală forță a revoluției. Marcuse poate fi considerat membrul cel mai marcant al Școlii de la Frankfurt prin teoriile sale ca surse ale ideologiei „corectitudinii politice”; **el au constituit componenta critică a contraculturii anilor 1960.** Obiectivul său era clar: „putem vorbi, pe drept cuvânt, de o revoluție culturală, întrucât protestul este îndreptat împotriva întregii culturi dominante, incluzând sistemul moral al societății existente...” El propunea **eliberarea energiei sexuale intense, primitive de sub imperiul constrângerilor sociale**, mesaj predicat în cartea sa, *Eros și civilizație*, publicată în 1955.

Marcuse a devenit unul dintre principalii guru ai rebeliunii sexuale adolescente din anii '60; el însuși a inventat expresia „Faceți dragoste, nu război!”. Cu acest rol al lui Marcuse, lanțul influenței marxiste prin intermediul Școlii de la Frankfurt se încheiase: de la activitatea lui Lukacs în postul de vicecomisar pentru cultură în guvernul bolșevic maghiar din 1919, la arderea steagului și preluarea clădirilor administrative ale universităților de către studenți în 1960. **Multe dintre aceste universități sunt astăzi bastioane ale corectitudinii politice**, iar mișcările studenților de odinioară au dus la înființarea unor facultăți existente în prezent.

Unul dintre cei mai importanți promotori ai corectitudinii politice a fost Betty Friedan, cunoscută pentru cartea sa *Mistica feminină*, care prezintă o analiză pornind de la **teoria feministă friedaniană** până la teoria „autoactualizării” a lui Abraham Maslow. Maslow a fost un psiholog social care, în primii săi ani de activitate, a efectuat cercetări asupra dominației și sexualității feminine. A fost prieten cu Herbert Marcuse pe când profesa la Universitatea Brandeis și l-a întâlnit pe Erich Fromm în 1936, fiind profund impresionat de ideologia promovată de acesta în cadrul Școlii de la Frankfurt. Maslow a publicat, în 1944, articolul „Structura caracterului autoritar”, care reflecta teoria personalității derivată din Teoria Critică. De asemenea, Maslow a fost influențat de lucrările lui Wilhelm Reich, un alt predicator al teoriei personalității.

Semnificația originilor istorice ale „corectitudinii politice” nu poate fi pe deplin înțeleasă decât dacă revoluția inițiată de Betty Friedan vizând rolurile sexuale este percepută în însemnătatea ei reală: ca manifestare a procesului revoluționar social demarat de Karl Marx. Faptul că Friedan s-a bazat, în elaborarea teoriilor sale, pe lucrările lui Wilhelm Reich, care reflectau ideologia Școlii de la Frankfurt, constituie un indiciu. Alte indicii sunt corespondența dintre revoluția vizând rolurile sexuale promovată de Friedan și teza postulată de Georg Lukacs a anihilării vechilor valori și a creării unora noi sau cea a „transvaluării valorilor” susținută de Herbert Marcuse.

Însă **ideea transformării ordinii patriarhale în una matriarhală** – obiectiv pe care și-l propunea teoria inversării rolurilor sexuale – poate fi raportată direct la cartea lui Friedrich Engels, *Originea familiei, proprietatea privată și statul*. Publicată pentru prima dată în 1884, cartea a popularizat concepția că discriminarea adânc înrădăcinată față de sexul feminin asupra este un aspect al patriarhalității. Credința că modelul matriarhal constituie soluția pentru ieșirea din ordinea patriarhală provine din comentariile pe care le-a scris Marx în cartea sa *Ideologia germană*, publicată în 1845. În această lucrare, Marx a avansat ideea că femeile și copiii constituiau proprietatea principală a bărbatului în sistemul patriarhal. Teoria matriarhală a reprezentanților Școlii de la Frankfurt, precum și teoria înrudită a androginității descind din aceste surse.

Când se adresează publicului general, **susținătorii „corectitudinii politice” – sau marxiștii culturali**, cum se numesc, de fapt – își prezintă concepțiile în mod atractiv. Este vorba doar despre grija de a fi „receptiv” față de celălalt – spun ei. Ei utilizează cuvinte precum „toleranță” și „diversitate”, întrebându-se „De ce nu putem trăi cu toții în armonie?”. Realitatea este alta. **„Corectitudinea politică” nu se referă defel la „a te comporta amabil”, în afară de cazul în care gulagurile ni s-ar părea locuri plăcute. „Corectitudinea politică” reprezintă marxismul, cu tot ce comportă acesta: pierderea libertății de expresie, controlul gândirii, răsturnarea ordinii sociale tradiționale și, în ultimă instanță, un stat totalitar.** În fond, **marxismul cultural instaurat de Școala de la Frankfurt este mai terifiant decât marxismul vechi, economic, care a ruinat Rusia.** Cel puțin, marxismul economic nu promova perversiunea sexuală și nu a încercat să impună modelul matriarhal, așa cum s-au străduit să facă membrii Școlii de la Frankfurt și descendenții lor. Acest scurt eseu a încercat să releve o corelație esențială între marxismul clasic și ingredientele „revoluției culturale” care s-a declanșat în America în 1960. (...)

Cu certitudine, **acțiunea Școlii de la Frankfurt nu se încheie în anii '60, ea continuă și în prezent, cu precădere în domeniul educațional.**

Schite biografice:

Georg Lukacs

- Și-a început viața politică lucrând ca agent al Internaționalei Comuniste.
- Cartea sa, *Istorie și conștiință de clasă*, i-a adus recunoașterea ca al doilea teoretician marxist de frunte după Marx.
- În 1919 a devenit vicecomisar pentru cultură sub regimul bolșevic maghiar al lui Bela Kun. A inițiat ceea ce va deveni cunoscut sub numele de „Terorism cultural”.
- „Terorismul cultural” a fost precursorul a ceea ce avea să se întâmple mai târziu în școlile americane.
- A lansat un program exploziv de educație sexuală. Au fost organizate cursuri speciale și au fost publicate și distribuite materiale pentru a instrui copiii despre „iubirea liberă”, raporturile sexuale, natura „arhaică” a codurilor familiei burgheze, caracterul demodat al monogamiei și irelevanța religiei, care privează omul de toate plăcerile. Copiii erau stimulați să respingă și să ridiculizeze autoritatea părintească, precum și autoritatea Bisericii și să nu mai țină seama de preceptele morale. Ei au fost transformați, cu ușurință și în mod spontan, în delincvenți pe care doar poliția mai putea să-i strunească. Această chemare la revoltă adresată copiilor a fost însoțită de instigarea la revoltă a femeilor ungare.
- Respingând ideea că bolșevismul a condus la distrugerea civilizației și culturii, Lukacs a afirmat: „O asemenea răsturnare de proporții mondiale a valorilor nu poate avea loc fără anihilarea vechilor valori și crearea unor noi de către revoluționari.”
- Modul său de gândire este reflectat în afirmațiile sale:
 - „Toate forțele sociale pe care le-am disprețuit din tinerețe și pe care mi-am propus să le anihilez în spirit s-au reunit acum pentru a declanșa Primul Război Mondial.”
 - „Am văzut distrugerea revoluționară a societății ca reprezentând singura soluție pentru contradicțiile culturale ale epocii.”
 - „Întrebarea este: Cine ne va elibera de sub jugul civilizației occidentale?”
 - „Orice mișcare politică menită să aducă bolșevismul în Occident va trebui să fie «demonică».”
 - „Odată abandonată unicitatea sufletului, nimic nu se mai poate împotrivi «dezlănțuirii» forțelor diabolice ce stau ascunse în toate actele violente necesare instaurării revoluției.”
- Mentalitatea lui Lukacs era tipică pentru cei care reprezentau forțele marxismului revoluționar.
- La o întrunire secretă din Germania, din anul 1923, Lukacs a propus ideea inducerii „Pesimismului Cultural” oamenilor din Vest cu scopul de a le amplifica starea de deznădejde și alienare ca o condiție necesară pentru înfăptuirea revoluției.
- Această întrunire a condus la înființarea Institutului de Cercetări Sociale la Universitatea Frankfurt din Germania, în 1923, o organizație compusă din psihologi, sociologi și alți intelectuali marxiști și de orientare comunistă, care a ajuns să fie

cunoscută ca Școala de la Frankfurt – instituție dedicată implementării programului inițiat de Georg Lukacs.

Antonio Gramsci

- A fost un marxist italian ce a urmat aceeași linie de gândire ca a lui Georg Lukacs; a ajuns, în urma analizelor sale, la aceleași concluzii pe care le-au formulat Lukacs și ceilalți membri ai Școlii de la Frankfurt cu privire la rolul crucial al intelectualilor în declanșarea revoluției.
- A călătorit în Uniunea Sovietică, după izbucnirea Revoluției Bolșevice din 1917 și unele constatări pe care le-a făcut l-au determinat să conchidă că **o revoltă în manieră bolșevică nu va putea fi îndeplinită de către muncitorii occidentali din pricina religiei lor creștine.**
- Antonio Gramsci a devenit conducătorul Partidului Comunist Italian, fiind mai târziu închis, în 1930, sub dictatura lui Mussolini, perioadă în care a scris „Caietele din închisoare” și alte texte.
- Aceste lucrări au fost traduse în engleză și au devenit accesibile americanilor.
- Îndemnul său adresat intelectualilor a fost ca aceștia să înceapă un lung marș prin instituțiile educaționale și culturale ale națiunii pentru a crea un nou om sovietic înainte ca o revoluție politică reușită să se producă.
- Această perspectivă reflecta constatările la care ajunsese în Uniunea Sovietică, și anume că oamenii din fruntea Uniunii Sovietice nu vor putea crea un astfel de om nou sovietic după îndeplinirea Revoluției Bolșevice.
- Acest proiect de transformare a omului la nivel de mentalitate și caracter a făcut din Gramsci un erou al marxismului revoluționar implementat în sfera educațională americană și a pregătit terenul pentru crearea Noului Copil American.
- Esența strategiei revoluționare a lui Gramsci este reflectată în lucrarea lui Charles A. Reich, *The Greening of America*: „Va avea loc o revoluție. Nu va fi similară revoluțiilor din trecut. Va începe cu individul și cultura, iar schimbarea structurii politice va fi ultimul ei act. Nu va necesita recurgerea la violență pentru a avea sorți de izbândă și nu va putea fi contracarată cu succes prin violență. Aceasta este revoluția Noii Generații.”

Wilhelm Reich

- În cartea sa din 1933 intitulată *Psihologia de masă a fascismului*, a evidențiat faptul că Școala de la Frankfurt s-a distanțat de sociologia marxistă care plasa burghezia împotriva proletariatului. În schimb, bătălia se va da între „reacționari” și elementele revoluționare.
- A scris cartea *Revoluția sexuală* care avea să prefigureze ce urma să se întâmple în 1960.
- Teoria sa sociologică a „sex-economiei” constituia o încercare de a combina psihologia freudiană cu teoria economică a lui Marx.

- Teoria lui Reich este ilustrată în aceste cuvinte ale sale: „Familia autoritară reprezintă statul autoritar în miniatură. Caracterul autoritar al omului rezultă, în esență, din sedimentarea inhibițiilor sexuale și a fricii în substanța vie a impulsurilor sexuale. Imperialismul familial este proiectat ideologic în imperialism național... Familia autoritară (...) constituie o fabrică unde iau ființă ideologia și structurile reacționare.”
- Teoria lui Wilhelm Reich, ca și programul de educație sexuală inițiat de Georg Lukacs în Ungaria pot fi considerate sursele din care provin insistența asupra introducerii educației sexuale în învățământ, începând de la grădiniță, precum și atitudinea de respingere manifestată în cadrul sistemului educațional față de familie, față de autoritatea externă și față de structura tradițională a caracterului.
- Teoria lui Reich conține și alte concepții care au pătruns în câmpul educațional american:
 - Misticismul religios organizat al creștinismului constituie un aspect al familiei autoritare care a dus la apariția fascismului;
 - Esența patriarhală trebuie înlăturată din structura interioară a omului, precum și din mediul exterior.
 - Revoluția sexuală va determina colapsul deplin al ideologiei autoritare;
 - Omul este, în esență, un animal stăpânit de impulsuri sexuale;
 - Cartea *Psihologia de masă a fascismului* se afla la a noua ediție în 1991 și poate fi achiziționată de la cele mai multe librării universitare.

Erich Fromm

- Asemeni lui Wilhelm Reich, Erich Fromm a fost un psiholog social al Școlii de la Frankfurt, care s-a mutat în America în anii 1930.
- Cartea sa *Evadarea din libertate*, publicată în 1941, este înrudită ideologic cu lucrarea *Psihologia de masă a fascismului* a lui Wilhelm Reich.
- După cum susținea Fromm, capitalismul timpuriu a dat naștere unei ordini sociale care a condus la apariția teoriei calviniste a predestinării, aceasta reflectând principiul inegalității inerente dintre oameni, principiu revigorat de ideologia nazistă.
- În viziunea sa, caracterul autoritar cunoaște numai experiența dominației sau a supunerii și „diferențele, fie ele sexuale sau rasiale, sunt pentru acesta definite, în mod categoric, în termeni de superioritate sau de inferioritate”.
- Fromm pretindea că „Libertatea pozitivă” implică principiul că nu există o putere superioară eului individual unic; că omul este centrul și scopul vieții; că dezvoltarea și realizarea individualității umane este un scop care nu poate fi subordonat unor cauze presupuse ca având o importanță mai mare.
- Fromm a clarificat mai bine semnificația „Libertății pozitive” în lucrarea *Dogma lui Christ*, unde se prezintă pe sine ca un caracter revoluționar care s-a emancipat din chingile familiei și ale patriei, de sub autoritatea mamei și a tatălui, care și-a declinat loialitatea față de stat, rasă, partid sau religie.
- Fromm își precizează foarte limpede scopul revoluționar în *Dogma lui Christ*: „Am putea defini revoluția în accepție psihologică, spunând că revoluția este o mișcare

politică organizată de oameni care au caractere revoluționare și atragând oameni cu astfel de caractere.”

Herbert Marcuse

- La fel ca Wilhelm Reich și Erich Fromm, Marcuse a fost un intelectual al Școlii de la Frankfurt care a luat calea Americii în anii 1930.
- A fost adesea prezentat ca un filozof marxist, deși a fost un revoluționar social pursânge, care își imagina dezintegrarea societății americane întocmai așa cum Karl Marx și Georg Lukacs și-au imaginat dezagregarea societății germane: „Putem vorbi, pe drept cuvânt, de o revoluție culturală, întrucât protestul este îndreptat împotriva întregii culturi dominante, incluzând sistemul moral al societății existente... Un singur lucru putem afirma cu deplină certitudine: ideea tradițională de revoluție și strategia tradițională prin care poate fi declanșată o revoluție nu mai sunt valide. Aceste idei sunt demodate... Ceea ce trebuie să înfăpușăm este un tip de dezintegrare difuză și dispersivă a sistemului.”
- Marcuse a publicat *Eros și civilizație*, în 1955, carte care a devenit documentul fondator al contraculturii din 1960 și care a introdus ideologia Școlii de la Frankfurt în colegiile și universitățile americane.
- El afirma că singura modalitate prin care putem evada din unidimensionalitatea societății industriale moderne este eliberarea componentei erotice din om, a instinctelor senzuale, ca revoltă împotriva „raționalității tehnologice”.
- Această eliberare erotică avea să se realizeze sub forma „Marelui refuz”, ca negare absolută a „monstrului” capitalist și a tuturor formelor lui, incluzând rațiunea tehnologică și limbajul ritual-autoritar.
- El a furnizat legitimitatea intelectuală necesară pentru realizarea revoltei sexuale adolescente, inventând și sloganul „Faceți dragoste, nu război!”.
- Teoria sa includea credința că Mișcarea de Eliberare a Femeilor constituie componenta cea mai de seamă a opoziției și posibil cea mai radicală.
- Eforturile sale revoluționare vor conduce la declanșarea unui război nesfârșit purtat de revoluționarii marxiști împotriva bărbaților albi europeni în școli și universități.

Theodor Adorno

- A fost un alt marxist revoluționar și membru al Școlii de la Frankfurt, care s-a stabilit în America în anii 1930.
- Printre alte cărți, Adorno a scris *Personalitatea autoritară*, publicată în 1950.
- Cărțile sale au pornit de la aceleași teorii expuse în lucrările autorilor Wilhelm Reich, Erich Fromm și Herbert Marcuse, bazate pe studiile analitice efectuate asupra societății germane începând din 1923.
- Ideea centrală a lucrărilor lui este aceeași: există un astfel de element precum caracterul autoritar care este opusul modelului revoluționar dezirabil. Caracterul autoritar este produsul capitalismului, al creștinismului, al conservatorismului, al familiei patriarhale și al represiunii sexuale. În Germania, combinația acestor factori a

generat apariția prejudecăților, a antisemitismului și a fascismului, potrivit teoriei Școlii de la Frankfurt.

- Cum majoritatea americanilor erau produse ale capitalismului, ale creștinismului, conservatorismului, „familiei patriarhale și ale represiunii sexuale”, Theodor Adorno și alți membri ai Școlii de la Frankfurt s-au bucurat de minunata oportunitate de a pune în aplicare programul proiectat de Georg Lukacs și de Antonio Gramsci pentru înfăptuirea revoluției sociale în America în loc de Germania.
- Ei vor postula existența personalității autoritare în rândul americanilor cu predispoziții spre prejudecată, exploatând această componentă pentru a impune americanilor „reeducarea planificată științific”, sub pretextul că această acțiune este întreprinsă în scopul eradicării prejudecăților.
- Această reeducare planificată științific va deveni o manevră de înlocuire a sistemului fundamental de valori american cu valorile opuse, revoluționare, în mediul educațional, astfel încât copiii americani să fie formați după modelul caracterelor revoluționare din teoria Școlii de la Frankfurt, creându-se, în acest mod, Noul Copil American.
- Nu poate fi contestat faptul că *Personalitatea autoritară* a fost utilizată de Benjamin Bloom ca sursă principală de inspirație în elaborarea taxonomiei domeniului afectiv, în lucrarea sa, *Taxonomia obiectivelor educaționale*, din 1964, care a avut, ulterior, un rol determinant în cadrul sistemului educațional.

traducere de **Irina Bazon** pentru rostonline.org